Dosarul nr. 2-418/2026
(2-26068032-48-2-29052026-1)

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

Termenul de examinare: 02.06.2026-22.06.2026
Redactată integral la 19.08.2026

22 iunie 2026 or. *****

Judecătoria Strășeni, sediul *****
Instanța de judecată, având în componență:
Preşedintele şedinţei,
Judecător Gheorghe POPA
Grefier Rodica BARGAN

Examinând, în sediul instanței, în ședință publică, în procedură contencioasă cauza civilă intentată în baza cererii de chemare în judecată, depusă de către avocat Silvia Secui, în interesele reclamantei Burlacu Liudmila împotriva lui Marian Serghei, intervenient accesoriu Structura Teritorială de Asistență Socială *****, cu privire la stabilirea domiciliului și încasarea pensiei de întreținere a copilului minor,

A CONSTATAT :

La data de 29 mai 2026, avocat Silvia Secui, acționând în interesele reclamantei Burlacu Liudmila, s-a adresat la Judecătoria Strășeni, sediul ***** cu o cerere de chemare în judecată, împotriva lui Marian Serghei, intervenient accesoriu Structura Teritorială de Asistență Socială *****, cu privire la stabilirea domiciliului și încasarea pensiei de întreținere a copilului minor.

La 29 mai 2026, cererea a fost repartizată automat/aleatoriu prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor judecătorului Judecătoriei Strășeni, sediul *****, Gheorghe Popa (f.d.11).

Argumentele participanților la proces.

În motivarea acțiunii civile, reclamanta a menționat că, a conviețuit în relație de concubinaj cu pârâtul Marian Serghei, iar din această relație rezultând nașterea copilului minor Marian Maxim, născut la data de *****, care se află în grija exclusivă a reclamantei, aceasta asigurându-i creșterea și educația. Pârâtul nu contribuie la întreținerea copilului. Solicitările reclamantei privind acordarea unui ajutor financiar pentru întreținerea minorului nu au avut niciun rezultat, întrucât acesta refuză categoric să ofere orice sprijin financiar, deși desfășoară activitate în domeniul colectării fierului uzat. Copilul comun Marian Maxim, născut la data de *****, are un grad sever de dizabilitate accentuată, afecțiune existentă din copilărie, gradul de dizabilitate fiind stabilit pentru perioada 2025–2038. Acesta necesită zilnic îngrijire, tratamente, terapii și sprijin permanent. Toate aceste necesități implică cheltuieli constante și considerabile, precum și eforturi deosebite atât din punct de vedere emoțional, cât și financiar. Creșterea și îngrijirea unui copil cu nevoi speciale presupun responsabilitatea ambilor părinți. Cu toate acestea, pârâtul refuză să contribuie la întreținerea și îngrijirea copilului, lăsând întreaga povară financiară și responsabilitatea creșterii acestuia în sarcina reclamantei.

Indică că, pensia de întreținere a copilului minor nu este un favor, ci o obligație legală și morală. Fiecare copil are dreptul la îngrijire, tratament și un trai decent, iar în cazul unui copil cu dizabilitate aceste nevoi sunt și mai mari. Solicită doar ce este corect pentru copilul acesteia: sprijin, responsabilitate și respectarea drepturilor. Întâmpină dificultăți severe fără acordarea unui sprijin financiar din partea pârâtului pentru a asigura o creștere armonioasă copilului. Din cauza dizabilității copilului nu reușește să-și găsească un loc de muncă, mai ales că copilul nu-l poate încadra la grădiniță.

În susținerea cererii de chemare în judecată în drept se face trimitere la prevederile art. 3, 18, 27 și 28 din Convenția ONU cu privire la drepturile copilului, care stabilește că răspunderea pentru creșterea și dezvoltarea copilului revine, în primul rând, părinților, care trebuie să acționeze având în vedere, înainte de orice, interesul superior al copilului. Convenția recunoaște dreptul fiecărui copil la un nivel de trai suficient pentru dezvoltarea sa fizică, mentală, spirituală, morală și socială, precum și dreptul la educație. Totodată, părinții au responsabilitatea principală de a asigura, în limita posibilităților și a mijloacelor lor financiare, condițiile de viață necesare dezvoltării copilului. De asemenea, statele părți au obligația de a adopta toate măsurile adecvate pentru a asigura recuperarea pensiei de întreținere a copilului de la părinții care au obligații financiare față de acesta, indiferent dacă aceștia se află pe teritoriul statului sau în străinătate.

Indică că, în conformitate cu art. 2 și art. 18 din Legea nr. 338/1994 privind drepturile copilului, statul garantează fiecărui copil dreptul la un nivel de trai adecvat dezvoltării sale fizice, intelectuale, spirituale și sociale. Totodată, ambii părinți poartă, în egală măsură, răspunderea principală pentru dezvoltarea fizică, intelectuală și socială a copilului, având obligația de a acționa cu prioritate în interesul superior al acestuia.

Menționează că, art. 63 și art. 64 din Codul familiei, precum și art. 16 și art. 17 din Legea privind drepturile copilului, fiecare copil are dreptul să locuiască în familie, să își cunoască părinții, să beneficieze de grija acestora și să conviețuiască împreună cu ei, cu excepția cazurilor în care separarea de unul dintre părinți este necesară în interesul superior al copilului.

Afirmă că, art. 74 din Codul familiei al Republicii Moldova, părinții sunt obligați să își întrețină copiii minori, precum și copiii majori inapți de muncă care necesită sprijin material. În cazul în care între părinți nu există un acord privind plata pensiei de întreținere și unul dintre aceștia nu participă benevol la întreținerea copilului, pensia de întreținere se încasează pe cale judecătorească, la cererea unuia dintre părinți, a tutorelui copilului sau a autorității tutelare.

În ședința de judecată, avocat Silvia Secui în interesele reclamantei Burlacu Liudmila a susținut cererea de chemare în judecată integral și a solicitat admiterea acesteia cu toate motivele de fapt și de drept invocate în aceasta.

În privința pîrîtului Marian Serghei, deși instanța a întreprins acțiuni pentru citarea acestuia, ultimul nu s-a prezentat pentru a se expune în fața instanței de judecată asupra cererii de chemare în judecată. Mai mult ca atât, avocat Silvia Secui a comunicat instanței de judecată că pe rolul Judecătoriei Strășeni, se află spre examinare o altă cauză penală, unde Marian Serghei are statut de inculpat, iar Burlacu Liudmila este reprezentant al copiilor minori, unde personal a informat pârâtul despre existența dosarului civil și a ședinței de judecată. Reclamanta Burlacu Liudmila a comunicat că posibil avizul de recepție a fost semnat de către actuala soție a pârâtului, deoarece aceștia de doi ani jumate nu locuiesc împreună.

Potrivit art. 206 alin. (3) Cod procedură civilă, dacă pârâtul, înştiinţat legal despre locul, data şi ora şedinţei de judecată, nu s-a prezentat în judecată şi nu a comunicat instanţei motivul neprezentării sau dacă motivele sînt considerate de instanţă ca fiind neîntemeiate, sau dacă pârâtul nu a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa, instanţa o examinează în lipsa acestuia.

Audiind participanții la proces, examinând probele administrate pentru dovedirea celor invocate și raportându-le, per ansamblu, la prevederile legale ce guvernează spața, instanța de judecată consideră necesar de a admite parțial acțiunea înaintată de avocat Silvia Secui, în interesele lui Burlacu Liudmila, reieșind din următoarele considerente.

Conform *art. 239 Cod procedură civilă*, hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărîrea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.

În conformitate cu *art. 118 alin. (1), (3) Cod procedură civilă,* fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a pricinii sânt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Conform *art. 121 Cod procedură civilă*, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului, iar art. 122 prevede că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

Potrivit art. *130 alin. (1) Cod procedură civilă*, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzinduse de lege.

Conform *art. 240 alin. (1) Cod procedură civilă*, la deliberarea hotărîrii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii.

Astfel, prin prisma circumstanțelor de fapt stabilite în ședința de judecată și a probelor administrate în cauză, instanța reține că reclamanta, Burlacu Liudmila, s-a adresat instanței de judecată cu o cerere de chemare în judecată împotriva pârâtului, Marian Serghei, solicitând stabilirea domiciliului copilului minor Marian Maxim, născut la data de *****, cu reclamanta, Burlacu Liudmila și încasarea pensiei de întreținere pentru copilul minor Marian Maxim, născut la data de *****, în sumă bănească fixă de 6 000 (șase mii) lei lunar, cu începere de la data depunerii cererii de chemare în judecată și până la atingerea majoratului de către copil.

În ședința de judecată s-a constatat că reclamanta Burlacu Liudmila și pârâtul Marian Serghe au conviețuit în relații de concubinaj pentru o anumită perioadă de timp, fără a încheia căsătoria în modul prevăzut de lege. În perioada conviețuirii acestora s-a născut copilul minor Marian Maxim, (*****), fapt confirmat prin certificatul de naștere anexat la materialele dosarului (f.d. 8). Din înscrisul menționat rezultă că pârâtul este indicat în calitate de tată al copilului minor, iar reclamanta în calitate de mamă, circumstanțe care nu au fost contestate în cadrul examinării cauzei.

Conform *art. 2 alin.(1) și (3) din Codul familiei*, familia şi relaţiile familiale în Republica Moldova sînt ocrotite de stat. Relaţiile familiale sînt reglementate în conformitate cu următoarele principii: monogamie, căsătorie liber consimţită între bărbat şi femeie, egalitate în drepturi a soţilor în familie, sprijin reciproc moral şi material, fidelitate conjugală, prioritate a educaţiei

copilului în familie, manifestare a grijii pentru întreţinerea, educaţia şi apărarea drepturilor şi intereselor membrilor minori şi ale celor inapţi de muncă ai familiei, soluţionare, pe cale amiabilă, a tuturor problemelor vieţii familiale, inadmisibilitate a amestecului deliberat în relaţiile familiale, liber acces la apărarea, pe cale judecătorească, a drepturilor şi intereselor legitime ale membrilor familiei.

Prin prisma *art. 51 alin.(2) și (3) din Codul familiei*, fiecare copil are dreptul să locuiască în familie, să-şi cunoască părinţii, să beneficieze de grija lor, să coabiteze cu ei, cu excepţia cazurilor când aceasta contravine intereselor copilului. Copilul are dreptul la educaţie din partea părinţilor, la dezvoltarea capacităţilor intelectuale, la libertatea gândirii şi conştiinţei, la apărarea demnităţii şi onoarei. Reieșind din prevederile art. 58 alin.(1) și (2) Codul familiei, părinţii au drepturi şi obligaţii egale faţă de copii, indiferent de faptul dacă copiii sînt născuţi în căsătorie sau în afara ei, dacă locuiesc împreună cu părinţii sau separat. Drepturile şi obligaţiile părinţilor, cu excepţiile prevăzute de prezentul cod, încetează din momentul atingerii majoratului sau obţinerii capacităţii depline de exerciţiu de către copil.

Conform *art. 63 alin.(11) – (3) Codul familiei*, (1) În cazul când părinţii locuiesc separat, domiciliul copilului care nu a atins vârsta de 14 ani se determină prin acordul părinţilor. (2) Dacă lipseşte acordul părinţilor cu privire la stabilirea domiciliului copilului, iar copilul care a împlinit vârsta de 14 ani refuză să aleagă cu care părinte vrea să locuiască, domiciliul minorului se stabileşte de către instanţa de judecată, ţinând cont de interesele şi opinia copilului, în conformitate cu vârsta şi gradul său de maturitate.

În acest caz, instanţa judecătorească va lua în considerare ataşamentul copilului faţă de fiecare dintre părinţi, faţă de fraţi şi surori, vîrsta copilului, calităţile morale ale părinţilor, relaţiile existente între fiecare părinte și copil, posibilităţile părinţilor de a crea condiţii adecvate pentru educaţia şi dezvoltarea copilului (îndeletnicirile şi regimul de lucru, condiţiile de trai etc.) (3) La determinarea domiciliului copilului minor, instanţa judecătorească va cere şi avizul autorităţii tutelare teritoriale în a cărei rază teritorială se află domiciliul fiecăruia dintre părinţi, care va conţine, după caz, şi informaţia disponibilă privind actele de violenţă în această familie şi persoana agresorului familial.

Prin prisma *art. 73 Codul familiei*, la examinarea de către instanţa judecătorească a litigiilor privind educaţia copilului este obligatorie participarea autorităţii tutelare teritoriale. Autoritatea tutelară teritorială este obligată să examineze condiţiile de trai ale copilului şi ale persoanei care pretinde la educaţia copilului şi să prezinte instanţei judecătoreşti avizul respectiv.

Astfel, se reține că la soluționarea acestor litigii instanţa ia în consideraţie posibilitatea reală a părintelui de a asigura educarea cuvenită a copilului, relaţiile dintre copil şi părinte şi ataşamentul copilului, la care persoane se află la educare, precum şi alte circumstanţe care influenţează la crearea unor condiţii adecvate de dezvoltare şi educare a copilului de către părinte sau de persoanele care îl întreţin.

Conform *art. 3 alin.(1) din Convenția internațională cu privire la drepturile copilului din 20 noiembrie 1989*, în vigoare pentru Republica Moldova la 25 februarie 1993, în toate deciziile care îi privesc pe copii, fie că sunt luate de instituții publice sau private de ocrotire socială, de către tribunale, autorități administrative sau de organe legislative, interesele superioare ale copilului trebuie să fie luate în considerare cu prioritate. Principiul interesului superior al copilului reprezintă mesajul fundamental al Convenţiei internaţionale cu privire la drepturile copilului, în vigoare pentru Republica Moldova din 25 februarie 1993, iar implimentarea lui - o obligaţie de prim ordin pentru statele membre care au ratificat-o.

Conform *art. 9 alin.(1) al Convenţiei internaţionale* pentru drepturile copilului, statele părţi vor veghea ca nici un copil să nu fie separat de părinţii săi împotriva voinţei lor, cu excepţia situaţiei în care autorităţile competente decid, sub rezerva revizuirii judiciare şi în conformitate cu legile şi procedurile aplicabile, că această separare este necesară, în interesul superior al copilului. O decizie în acest sens poate să fie necesară în anumite cazuri particulare, de exemplu atunci când părinţii maltratează sau neglijează copiii sau când părinţii trăiesc separat şi când urmează să se ia o hotărâre cu privire la locul de reşedinţă al copilului.

Articolul *18 alin.(1) din Convenție* statuează că statele părți vor depune eforturi pentru asigurarea recunoașterii principiului potrivit căruia ambii părinți au o răspundere comună pentru creșterea asigurarea dezvoltării sale le revine în primul rând părinților sau, după caz, reprezentanților săi legali. Aceștia trebuie să se conducă înainte de orice după interesul superior al copilului, iar art.27 alin.(2) al Convenției prevede că părinților şi oricăror altor persoane care au în grijă un copil le revine în primul rând responsabilitatea de a asigura, în limita posibilităților și a mijloacelor lor financiare, condițiile de viață necesare dezvoltării copilului.

Conform *art. 8 alin.(1) și (2) din Legea nr.370 din 30 noiembrie 2023 privind drepturile copilului*, (în continuare Legea nr.370), fiecare copil are dreptul să locuiască într-o familie, să își cunoască părinții, să beneficieze de grija lor și să coabiteze cu aceștia. Răspunderea pentru creșterea copilului și pentru asigurarea dezvoltării acestuia le revine în primul rând părinților sau, după caz, reprezentanților legali/responsabililor legali ai acestuia. Ambii părinți au o răspundere comună pentru creșterea, educarea și întreținerea copilului.

Reieșind din prevederile *art. 9 alin.(1) din Legea nr.370*, copilul separat de un părinte sau de ambii părinți are dreptul să întrețină relații personale și contacte directe regulate cu cei doi părinți ai săi, dacă aceasta nu contravine intereselor lui.

Prin prisma *art. 11 alin.(1) și (2) din Legea nr.370*, copilul are dreptul de a beneficia de un nivel de trai care să permită dezvoltarea lui fizică, mentală, spirituală, morală și socială. Părinților sau reprezentantului legal/responsabilului legal al copilului le revine responsabilitatea de a asigura cele mai bune condiții de viață pentru creșterea și dezvoltarea acestuia, conducându-se în primul rând de interesul superior al copilului.

În ședința de judecată s-a constatat că reclamanta Burlacu Liudmila și pârâtul Marian Serghei au conviețuit în relații de concubinaj pentru o anumită perioadă de timp, fără a încheia căsătoria în modul prevăzut de lege. În perioada conviețuirii acestora s-a născut copilul minor Marian Maxim, la data de *****,

Astfel, în ședința de judecată s-a constatat cu certitudine că pârâtul Marian Serghei este tatăl copilului minor Marian Maxim născut la data de *****, număr de identificare *****, fapt ce rezultă expres din copia certificatului de naștere seria NA-VI nr.3***** (f.d.8).

*Instanța reține că, potrivit Certificatului de încadrare în grad de dizabilitate nr. *****din 24.04.2025, emis de Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă (f.d. 10), minorul Marian Maxim, născut la *****, a fost încadrat în grad accentuat de dizabilitate, cauza dizabilității fiind stabilită ca afecțiune din copilărie. Gradul de dizabilitate a fost determinat în mod primar pentru perioada cuprinsă între 04.04.2025 și 29.01.2038, cu adresare repetată pentru reevaluare în cursul anului 2037.*

Analizând conținutul acestui înscris, instanța constată că starea de dizabilitate a minorului este recunoscută oficial de autoritatea competentă și reprezintă o împrejurare obiectivă care presupune existența unor necesități sporite de îngrijire, supraveghere, recuperare și asistență medicală, precum și, după caz, cheltuieli suplimentare aferente tratamentului, terapiilor și procesului de reabilitare.

Prin urmare, certificatul menționat constituie o probă pertinentă și concludentă în ceea ce privește necesitățile sporite ale minorului, aspect de care instanța urmează să țină seama la stabilirea întinderii obligației de întreținere, în conformitate cu principiul interesului superior al copilului și cu obligația ambilor părinți de a contribui, proporțional cu posibilitățile lor materiale, la întreținerea și dezvoltarea copilului.

Conform anchetei sociale de examinare a condițiilor de trai ale reclamantei Burlacu Lidmila din 10 iunie 2026, potrivit căreia au fost cercetate condițiile de trai ale familiei lui Burlacu Liudmila din or. *****, reiese că Burlacu Liudmila locuiește împreună cu fiica Burlacu Diana și fiul Marin Maxim care este încadrat în grad de dizabiliotate și necesită îngrijire și supraveghere permanentă. Familia locuiește într-un spațiu locativ închiriat și se întreține doar cu venitul din ajutorul social. Condițiile de trai sunt satisfăcătoare, locuința este amenajată cu tot necesarul pentru trai (f.d. 20).

Conform anchetei sociale de examinare a condițiilor de trai ale pîrîtului Marin Serghei din 09 iunie 2026, potrivit căreia au fost cercetate condițiile de trai ale familiei lui Marin Serghei din r. *****, s.*****, reiese că Marian Serghei locuiește de unul singur în domiciliul propriul, muncește ocazional dispune de un spațiu locativ spațios dotat cu condiții bune de trai, nu se afla la evidența asistentului social cu careva plîngerii. (f.d. 21).

Potrivit avizului Direcția protecția copilului și a familiei Structura teritorială de asistență socială ***** a Agenției Teritorială de Asistență Socială Centru-Vest, rezultă că, în baza evaluării condițiilor de trai ale ambilor părinți și ținând cont de interesul superior al copilului, de vârsta acestuia, de mediul în care crește și se dezvoltă, precum și de faptul că mama îi asigură condiții corespunzătoare de îngrijire și dezvoltare armonioasă, *se consideră oportună stabilirea domiciliului minorului Marian Maxim împreună cu mama, Burlacu Liudmila*, cu menținerea dreptului tatălui de a avea acces liber la întrevederea cu copilul său (f.d. 18).

Prin urmare, având în vedere interesul superior al copilului și luând în considerare vârsta fragedă a acestuia, care are nevoie permanentă de îngrijire din partea mamei, precum și faptul că este încadrat cu grad de dizabilitate, ceea ce impune o îngrijire sporită, permanentă și adaptată nevoilor sale specifice, având condițiile necesare pentru creșterea și dezvoltarea normală a copilului minor, dar și faptul că acesta a locuit permanent cu mama și beneficiază de îngrijire corespunzătoare, stabilitate emoțională și un mediu de viață adecvat, iar tatăl copilului, deși legal citat, nu s-a prezentat în ședința de judecată pentru a-și expune poziția asupra cererii și nu a prezentat instanței dovezi privind implicarea sa în creșterea și îngrijirea copilului sau interesul manifestat față de acesta, reieșind din interesul superior al copilului, instanța de judecată consideră necesar să stabilească domiciliul copilului minor cu mama sa.

Totodată, prin cererea de chemare în judecată reclamanta solicită și încasarea pensiei pentru întreținerea copilului minor în cuantum fix a câte 6 000 (șase mii) lei lunar, începând cu data depunerii cererii în judecată și până la majoratul copilului.

În acest context, instanța consideră necesar de a menționa că principiul interesului superior al copilului reprezintă mesajul fundamental al *Convenției internaționale cu privire la drepturile copilului, în vigoare pentru Republica Moldova din 25 februarie 1993*, iar implementarea lui reprezintă o obligație de prim ordin pentru statele membre care au ratificat-o.

Astfel, soluționând problema încasării pensiei alimentare, instanța de judecată are obligația de a asigura copilului protecția și îngrijirea necesară în vederea asigurării bunăstării sale, ținând seama de drepturile și obligațiile părinților săi, ale reprezentanților săi legali sau altor persoane cărora acesta le-a încredințat în mod legal, și în acest scop va lua toate măsurile corespunzătoare.

Prin prisma *art. 74 Codul familiei*, părinţii sânt obligaţi să-şi întreţină copiii minori şi copiii majori inapţi de muncă care necesită sprijin material. Modul de plată a pensiei de întreţinere se determină în baza unui contract încheiat între părinţi sau între părinţi şi copilul major inapt de muncă. Dacă lipseşte un atare contract şi părinţii nu participă la întreţinerea copiilor, pensia de întreţinere se încasează pe cale judecătorească, la cererea unuia dintre părinţi, a tutorelui copilului sau a autorităţii tutelare teritoriale.

Reieșind din prevederile *art. 75 alin.(1) Codul familiei*, pensia de întreţinere pentru copilul minor se încasează din salariul şi/sau din alte venituri ale părinţilor în mărime de 1/4 – pentru un copil, 1/3 – pentru 2 copii şi 1/2 – pentru 3 şi mai mulţi copii.

Conform art.76 Codul familiei, în cazurile când părintele care datorează întreținere copilului său are un salariu şi/sau alte venituri neregulate sau fluctuabile ori primeşte salariu şi/sau alte venituri, total sau parţial, în natură, ori nu are un salariu şi/sau alte venituri, precum şi în alte cazuri cînd, din anumite motive, încasarea pensiei de întreţinere, sub forma unei cote din salariu şi/sau alte venituri, este imposibilă, dificilă sau lezează substanţial interesele uneia dintre părţi, instanţa judecătorească poate să stabilească cuantumul pensiei de întreţinere într-o sumă bănească fixă plătită lunar sau, concomitent, într-o sumă bănească fixă şi sub forma unei cote din salariu şi/sau alte venituri conform art.75. Cuantumul sumei băneşti fixe încasate în conformitate cu alin.(1) se determină de instanţa judecătorească, ţinându-se cont de starea materială şi familială a părţilor, de alte circumstanţe importante, cu respectarea prevederilor art.108 şi păstrându-se, dacă este posibil, nivelul anterior de asigurare materială a copilului.

Din conţinutul normelor citate instanţa deduce că, stabilirea pensiei de întreţinere în cuantum de ¼ din salariul şi/sau alte venituri ale pârâtului poate fi realizată doar în cazul în care acesta dispune de un salariu, adică este angajat şi/sau dispune de alte venituri regulate ce permit asigurarea copilului minor cu o întreţinere suficientă şi echitabilă pe întreaga perioadă pentru care se încasează pensia de întreţinere, fără să lezeze substanţial interesele copilului.

Totodată instanța consideră oportun de a face referire şi la Declaraţia drepturilor copilului din 1959 care statuează că: ”Copilul se va bucura de o protecţie specială şi i se vor oferi facilităţi prin lege şi prin alte mijloace menite să-i asigure o dezvoltare fizică, mentală, spirituală şi socială normale, în condiţiile libertăţii şi demnităţii. În adoptarea legilor necesare realizării acestui scop se va avea în vedere interesul superior al copilului”.

În ședința de judecată s-a constatat cu certitudine că pârâtul Marin Serghei este tatăl copilului minor Marin Maxim născut la data de ***** (f.d.8).

În asemenea condiții, se contată indubitabil obligația legală a tatălui/pârât Marin Serghei de întreținere a copilului minor Marian Maxim. În speţă, instanţa reţine că la materialele cauzei nu au fost anexate probe ce ar dovedi că pârâtul este angajat şi dispune de un salariu sau că ar dispune de alte venituri regulate, capabile să asigure o pensie de întreţinere a copilului minor suficientă şi proporţională, motiv pentru care cuantumul pensiei de întreţinere urmează a fi determinat în sumă fixă, de către instanţa judecătorească, ţinându-se cont de starea materială şi familială a părţilor, de alte circumstanţe importante şi păstrându-se, dacă este posibil, nivelul anterior de asigurare materială a copilului.

Conform *art. 8 alin.(1) și (2) din Legea nr.370 din 30 noiembrie 2023 privind drepturile copilului* (în continuare Legea nr.370), fiecare copil are dreptul să locuiască într-o familie, să își cunoască părinții, să beneficieze de grija lor și să coabiteze cu aceștia. *Răspunderea pentru creșterea copilului și pentru asigurarea dezvoltării acestuia le revine în primul rând părinților sau, după caz, reprezentanților legali/responsabililor legali ai acestuia. Ambii părinți au o răspundere comună pentru creșterea, educarea și întreținerea copilului*.

Prin prisma *art. 11 alin.(1) și (2) din Legea nr.370*, copilul are dreptul de a beneficia de un nivel de trai care să permită dezvoltarea lui fizică, mentală, spirituală, morală și socială. **Părinților** sau reprezentantului legal/responsabilului legal al copilului **le revine responsabilitatea de a asigura cele mai bune condiții de viață pentru creșterea și dezvoltarea acestuia, conducându-se în primul rând de interesul superior al copilului**.

Astfel, instanţa conchide că întreţinerea oferită de părinte trebuie să corespundă integral necesităţilor respective şi să asigure dezvoltarea fizică, intelectuală, spirituală şi socială a copilului la un nivel corespunzător şi suficient pentru a nu leza interesele copilului. Pornind de la premisa că pârâtul Marin Serghei nu are o sursă permanentă de venit, dar totodată este obligat în virtutea calității sale de părinte să asigure copilului său dezvoltarea fizică, intelectuală, spirituală şi socială la un nivel respectiv, pentru a nu leza interesele copilului minor, este necesar a încasa de la pârât în beneficiul reclamantei pensie pentru întreținerea copilului minor Marian Maxim născut la data de *****, în sumă bănească fixă a câte 6 000 (șase mii) lei lunar, până la atingerea majoratului de către copil sau schimbarea situației materiale a părților.

*În speță, instanța acordă o importanță deosebită circumstanței că, potrivit Certificatului de încadrare în grad de dizabilitate nr. *****din 24.04.2025, emis de Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității şi Capacității de Muncă, minorul Marian Maxim este încadrat în grad de dizabilitate. Cauza fiind stabilită ca afecțiune din copilărie, gradul fiind determinat pentru o perioadă îndelungată. Starea de sănătate a copilului presupune necesitatea unei atenții sporite, a unei supravegheri permanente și a unor îngrijiri speciale, comparativ cu necesitățile unui copil fără asemenea particularități.*

În aceste condiții, instanța reține că mama reclamantă nu poate dispune în mod deplin de timpul său pentru a desfășura o activitate remunerată în câmpul muncii, întrucât o parte considerabilă a timpului și resurselor sale este destinată îngrijirii zilnice a minorului, supravegherii stării acestuia, asigurării accesului la servicii medicale și îndeplinirii recomandărilor specialiștilor. Astfel, contribuția mamei la întreținerea copilului se manifestă nu doar prin suport material, dar și prin îngrijirea efectivă, permanentă și nemijlocită acordată minorului.

Totodată, instanța reține că îngrijirea unui copil cu dizabilitate implică cheltuieli suplimentare pentru asigurarea necesităților sale specifice, inclusiv pentru tratamente, medicamente, proceduri de recuperare, consultații medicale, produse necesare îngrijirii și alte cheltuieli determinate de starea de sănătate a acestuia. Aceste necesități depășesc cheltuielile obișnuite aferente întreținerii unui copil și impun o implicare financiară corespunzătoare din partea ambilor părinți.

De asemenea, instanța ia în considerare situația locativă a familiei, respectiv faptul că mama reclamantă și minorul nu dispun de o locuință proprie, circumstanță care generează cheltuieli suplimentare pentru asigurarea unui trai decent și a unor condiții adecvate pentru dezvoltarea copilului.

Instanța mai reține că tatăl minorului, deși are obligația legală de a participa la întreținerea copilului său, nu a demonstrat o implicare efectivă și constantă în asigurarea necesităților acestuia și nu a prezentat instanței argumente sau probe din care să rezulte o contribuție corespunzătoare la întreținerea minorului.

Prin urmare, analizând ansamblul circumstanțelor cauzei, inclusiv vârsta minorului, starea de sănătate, gradul de dizabilitate stabilit, necesitatea unei îngrijiri permanente, imposibilitatea obiectivă a mamei de a desfășura o activitate profesională cu normă deplină din cauza obligațiilor de îngrijire, precum și necesitățile materiale sporite ale copilului, instanța

apreciază că suma de 5 000 lei lunar cu titlu de pensie de întreținere este una proporțională și justificată.

Această sumă reprezintă o contribuție necesară din partea tatălui la acoperirea cheltuielilor de întreținere ale minorului și este stabilită în scopul asigurării unui nivel adecvat de îngrijire, tratament și dezvoltare, în conformitate cu interesul superior al copilului.

Instanţa reține că, potrivit informației prezentate pe pagina web de Biroul Național de Statistică, calculate în conformitate cu Ghidul metodologic cu privire la modul de calculare a acestuia, pentru anul 2025, minimul de existență pentru copii cu vârsta cuprinsă între 7-17 ani este suma de 3.378,2 lei lunar.

În corespundere cu art. 2 al Legii nr. 152 din 05 iulie 2012, cu privire la minimul de existenţă, minim de existenţă este un indicator ce reprezintă mărimea valorică a volumului minim de consum al bunurilor materiale şi a serviciilor pentru satisfacerea necesităților principale, menținerea sănătății şi pentru susținerea viabilității omului.

Potrivit art.3 al aceleiași legi, mărimea minimului de existenţă include: mărimea valorică a coşului alimentar; cheltuielile pentru procurarea mărfurilor industriale şi pentru achitarea serviciilor prestate populaţiei și mărimea primelor şi a contribuțiilor obligatorii. Mărimea minimului de existenţă pentru o persoană se determină în lei pe fiecare lună.

Instanța reține că, minimul de existență nu prevede cheltuielile necesare pentru dezvoltarea acestora: procurarea cărților, frecventarea anumitor secții sportive sau de creație, etc. activități necesare creșterii și evoluării psihoemoționale echilibrate a copiilor.

La caz instanța va reitera prevederile *art. 18 alin. (1) din Legea privind drepturile copilului nr. 338 din 15 decembrie 1994*, ambii părinţi, în egală măsură, sau persoanele subrogatorii legale poartă răspunderea principală pentru dezvoltarea fizică, intelectuală, spirituală şi socială a copilului, ţinînd cont în primul rînd de interesele acestuia.

Art. *18 alin. (1) al Convenţiei internaţionale din 20 noiembrie 1989* cu privire la drepturile copilului, în vigoare pentru Republica Moldova din 25 februarie 1993, prevede că statele părţi vor depune eforturi pentru asigurarea recunoaşterii principiului potrivit căruia ambii părinţi au o răspundere comună pentru creşterea şi dezvoltarea copilului. Răspunderea pentru creşterea copilului şi asigurarea dezvoltării sale le revine în primul rând părinţilor săi, după caz, reprezentanţilor săi legali. Aceştia trebuie să se conducă înainte de orice după interesul superior al copilului.

Art. *49 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova* stabilește că, statul ocrotește maternitatea, copiii şi tinerii, stimulând dezvoltarea instituțiilor necesare.

Conform art. 58 alin.(1) Codul familiei, părinţii au drepturi şi obligaţii egale faţă de copii, indiferent de faptul dacă copiii sânt născuţi în căsătorie sau în afara ei, dacă locuiesc împreună cu părinţii sau separat.

Articolul 5 al Convenţiei, stipulează că statele părţi vor respecta responsabilitatea, dreptul şi obligaţia pe care le au părinţii sau, după caz, membrii familiei lărgite sau a comunităţii, conform cutumei locale, tutorii sau alte persoane prin lege responsabile pentru copil, de a-i da acestuia, într-un mod care să corespundă dezvoltării capacităţilor acestuia, orientarea şi sfaturile corespunzătoare exercitării drepturilor pe care i recunoaşte prezenta Convenţie.

Prevederile art. 18 alin.(1) al Convenţiei date stipulează că, statele părţi vor depune eforturi pentru asigurarea recunoaşterii principiului potrivit căruia ambii părinţi au o răspundere comună pentru creşterea şi dezvoltarea copilului. Răspunderea pentru creşterea copilului şi asigurarea dezvoltării sale le revine în primul rînd părinţilor sau, după caz, reprezentanţilor săi legali. Aceştia trebuie să se conducă înainte de orice de interesul superior al copilului.

De asemenea, art. 27 alin.(2) din Convenția internațională cu privire la drepturile copilului stabilește că, părinților și oricăror altor persoane care au în grijă un copil le revine în primul rând responsabilitatea de a asigura, în limita posibilităților și a mijloacelor lor financiare, condițiile de viață necesare dezvoltării copilului.

Instanța de judecată concluzionează că ambii părinți poartă răspundere pentru dezvoltarea fizică, intelectuală, spirituală şi socială a copilului, ținând cont în primul rând de interesele acestuia, iar obligația de întreținere privește exclusiv tot ceea ce însumează traiul lunar normal al copilului. Traiul decent pentru copil este obligația legală a părinților.

Astfel, obligația de întreținere se referă la traiul de zi cu zi al copilului, incluzând cheltuielile și grija față de hrană, îmbrăcăminte, medicamente, analize, grădiniță/scoală, sporturi, hobbyuri etc. Părinții sunt obligați să participe la această întreținere și să poarte în comun această grijă de copil. Întreținerea presupune și multă muncă fizică necuantificabilă în bani. Părintele are îndatorirea să contribuie la întreținerea copilului său într-un cuantum corespunzător necesităților copilului, obligație ce îl impune să desfășoare activitate de muncă, cât și să opteze pentru locuri de muncă cu condiții salariale mai avantajoase, astfel încât să asigure copiilor un nivel de trai adecvat și suficient pentru dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală și socială.

În situația în care pîrîtul nu manifestă nici o grijă faţă de copil, iar reclamanta deține toate premisele și condițiile necesare pentru creșterea și educarea copiilor minori, precum și reieșind din interesul major al minorului. Iar, un copil are nevoie şi are dreptul să beneficieze de o creştere în condiţii care să asigure dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală şi socială în mod deplin, iar condiţiile se asigură de către părinţi.

Potrivit art. 82 Cod procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat şi din cheltuielile de judecare a cauzei.

În conformitate cu art. 83 Cod procedură civilă, taxa de stat reprezintă o sumă care se percepe, în temeiul legii, de către instanţa judecătorească în beneficiul statului de la persoanele în ale căror interese se exercită actele procedurale de judecare a cauzei civile sau cărora li se eliberează copii de pe documente din dosar. În acţiunile patrimoniale, taxa de stat se determină în funcţie de caracterul şi valoarea acţiunii, iar în acţiunile nepatrimoniale şi în alte cazuri prevăzute de lege, în proporţii fixe, conform Legii taxei de stat.

Articolul 85 alin. (1) lit. a) Cod procedură civilă prevede că, de taxă de stat pentru judecarea cauzelor civile se scutesc reclamanţii în acţiunile de încasare a pensiei de întreţinere.

Conform art. 98 alin. (1) Cod procedură civilă, cheltuielile aferente judecării cauzei, suportate de instanța judecătorească, precum și taxa de stat, de a căror plată reclamantul a fost scutit, se încasează la buget de la pîrît proporțional părții admise din acțiune dacă pîrîtul nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată.

Prin urmare, instanța de judecată hotărăște asupra încasării de la Marian Serghei în beneficiul Statului a taxei de stat pe marginea pretenției privind încasarea pensiei de întreținere a copiilor minori de la care reclamanta a fost scutită la depunerea cererii de chemare în judecată. La calcularea taxei de stat de aplică următoarea formulă: 5000 lei*12 luni = 60.000 lei- 50 001 lei = 9 999 lei :100% = 99,99 lei*3=299,97 lei+2050 = 2 349, 97 lei. Astfel, suma ce urmează a fi încasată în calitate de taxă de stat pe marginea pensiei de întreținere, constituie 2 349, 97 lei.

În conformitate cu prevederile art.18 alin. (1) din Legea privind drepturile copilului nr. 338 din 15 decembrie 1994, art. 58, 74, 76 Codul familiei, art. art. 82, 236 – 240, 256 Cod de procedură civilă, instanța de judecată,-

H O T Ă R Ă Ş T E :

Cererea de chemare în judecată înaintată de către avocat Silvia Secui, în interesele reclamantei Burlacu Liudmila împotriva lui Marian Serghei, intervenient accesoriu Structura Teritorială de Asistență Socială *****, cu privire la stabilirea domiciliului și încasarea pensiei de întreținere a copilului minor, **se admite parțial.**

Se stabilește domiciliul copilului minor Marian Maxim, a.n. *****, IDNP: *****, la domiciliul mamei Burlacu Liudmila.

Se încasează de la Marian Serghei, a.n.*****, IDNP: *****, dom, r-nul *****, satul ***** *în beneficiul lui* Burlacu Liudmila, a.n. *****, IDNP: *****, dom. r-nul *****, satul *****, *pensia pentru întreținerea copilului minor* Marian Maxim, a.n. *****, IDNP: *****, în mărime de 5 000 (cinci mii) lei lunar, începând cu data depunerii acțiunii 29 mai 2026 și până la atingerea majoratului de către copil.

Hotărârea judecătorească în partea încasării pensiei de întreținere a copilului minor urmează a fi executată imediat.

Se încasează de la Marian Serghei, a.n. *****, IDNP: *****, dom, r-nul *****, satul *****, în beneficiul statului Republica Moldova, suma de 200 (două sute) lei, în calitate de taxă de timbru, pe marginea căreia a fost scutită reclamanta la depunerea cererii de chemare în judecată.

Se încasează de la Marian Serghei, a.n. *****, IDNP: *****, dom, r-nul *****, satul *****, în beneficiul statului Republica Moldova, taxa de stat pe marginea pretenției privind încasarea pensiei de întreținere a copilului minor în mărime de 2 349 (două mii trei sute patruzeci și nouă) lei, 97 (nouăzeci și șapte) bani.

În rest pretențiile se resping ca neîntemeiate.

Hotărârea poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile din momentul pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Strășeni, sediul *****.

Președintele ședinței,
Judecător **Gheorghe POPA**